

METİN HARA

Rüzgâr ile Karahindiba

DESTEK YAYINLARI: 1440

EDEBİYAT: 430

METİN HARA / RÜZGÂR İLE KARAHİNDİBA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Özlem Esmergül

Son Okuma: Devrim Yalkut

İllüstrasyonlar: Angela Esin Özbek

Kapak Tasarım: Eser Mirtani

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2021 (10.000 Adet)

11.- 12. Baskı: Haziran 2021

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-216-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

METİN HARA

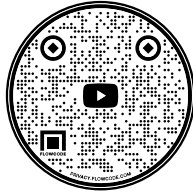
Rüzgâr ile Karahindiba

Aşk ve masumiyet
karanlığa meydan okuduğunda
uyanış başlayacak...

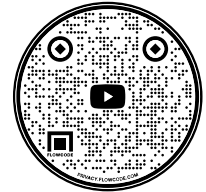
*Başka bir
dünya
mümkün...*

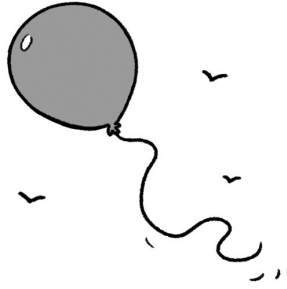
İnsanagüven Youtube

Sevgili Leo,
Bu kitabı sen ve arkadaşların için yazdım.
Ama sen okuyasın diye değil.
Senin büyümekte olduğun yıllarda yetişkinler okusun,
senin ve arkadaşlarının gülümsemesini çalmasınlar diye...
Eğer bir yetişkin sana saçmaladığını söylerse
ona “Rüzgâr ve Karahindiba’ya da saçma demiştiniz!” diye haykır.
Eminim o yetişkin ne söylediğini anlamayacaktır
ama emin ol ki biz anlarız.
Günün birinde içindeki çocuğun ölmeye başladığını hissedersen,
aç bu kitabın kapağını...
Ve her zaman bir karahindiba kadar masum
Bir rüzgâr kadar özgür ol...
Öyle bir yaşam sür ki
Kendi hikâyen olsun lütfen...
Kim bilir Leo
Belki de o hikâyede
güneş hiç batmaz.

1. Adım

Karahindiba: Kitap okumak ne demek?

Rüzgâr: Bir hayalde kavuşmak demek...

Kalp nasıl oksijene, kana ihtiyaç duyarsa, gönül de sihre ihtiyaç duyar. Yaşamın tekdüzeliğine isyandır aslında. Her yaranın merhemidir. Bütün güzel masalların da yapıtaşıdır aynı zamanda. Tüm bilgelerin mabedidir gönül...

Ne saklarsın gönlünün içinde?

Nasıl bir sihir var o güçlü ama esnek duvarların ardında?

Bir tutam aşk mı?

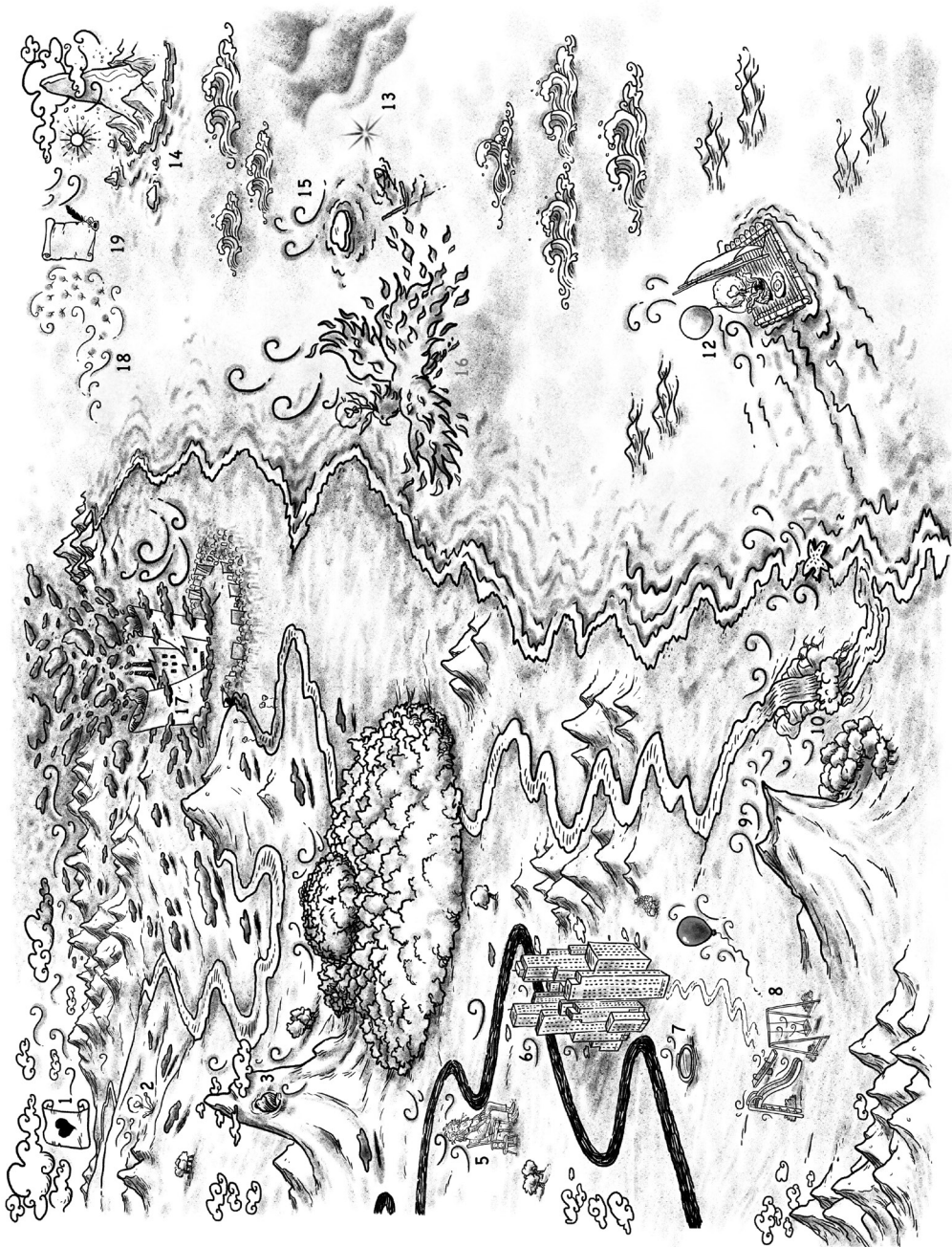
Âlemlerin sırrı mı?

Nedir seni bu kadar kudretli yapan?

Bir karahindibanın umudu...

Bir rüzgârın kırgınlığı...

Ve bir tutam masumiyet...

Rüzgâr ile Karahindiba

Karahindiba, o cılız gövdesine, kısacık boyuna ve tecrübesizliğine rağmen hiç farkında değildi nasıl bir sihre sahip olduğunun.

Yine kıpır kıpır olmuştu içi, çiçekten çiçeğe uçuşan arıları görünce. Günden güne arıların azaldığını görmek onu endişelendirse de, bu vızıltıyı işitiyor olmak yeryüzünün en güzel şarkısını dinlemek gibiydi...

Karahindiba ovanın en geveze çiçeği olarak nam salmıştı. Sürekli şarkılar söyler, herkese masallar anlatır dururdu.

Eh biraz da hayalperestti tabii... Varsa yoksa hep gökyüzü... O kısacık boyuyla, köklerinden sınıksız bağlı olduğu toprağa rağmen bulutların arasında seyahat etmeyi düşlemek de neyin nesi?

Ah Karahindiba!

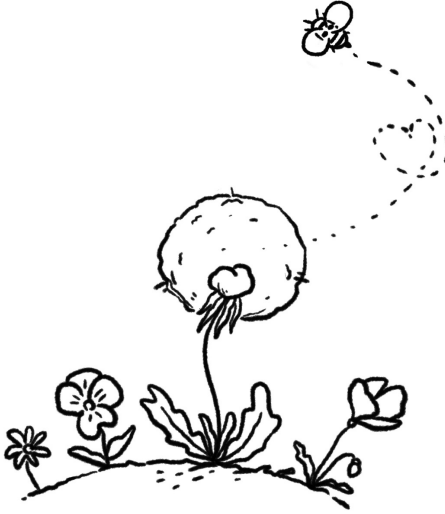
Sen kim, o en yüksek dağa ulaşmak kim?

Hayal işte...

Belki de hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceği bir hayalin peşinde koşup durmaktı onunki...

Bulutlara düşkünlüğü de bu yüzden belki... Belki uçabildikleri için düşkündü onlara belki de kendine benzedikleri için...

Kafasını göğe çevirir, “Bir gün size sarılıp sizi dıp dıplayacağım pofuduk bulutlar” diye düşünüp dururdu çok zaman.

Onun bu hayalciliğinden bıkmıştı ovadaki arkadaşları. Haksız da sayılmazlardı hani. Ufacık bir karahindiba bulutlara nasıl ulaşabilirdi ki?

Karahindiba inatçılığıyla da tanınırdı oralarda. Ne olursa olsun kimse çalamazdı hayallerini. Toprağa köklerini saplamış, dış görünüşleriyle kafayı bozmuş bitkiler anlayamazlardı onu.

“Bulutlar!” diye seslendi gökyüzüne bakarak. “Hey tombik kuzu bulutu! Biraz yaklaş da seveyim seni...” diyerek yapraklarını açıp beklemeye başladı. Bulutlar ise Karahindiba’yla pek oynamaya gönüllü görünmüyordu. Kesin gevezeliğinden kaçıyorlardı.

“Yine bulutlara sataşmaya mı başladın sen Karahindiba?” diye sordu Gül. “Bulutlar bitkilerle konuşmaz Karahindiba. Bitkiler narin canlılardır. Mis gibi kokularıyla yeryüzünün en güzel canlılarıdır onlar. En güzel bitkiler de güllerdir” dedi gururla...

Karahindiba Gül’ün bu tavrından hiç hoşnut değildi. Bitkiler narin canlılarmış. Hıh! Hayat hakkında hiçbir şey bilmiyordu şu bitkiler...

Ovada işler pek de yolunda gitmiyordu uzun zamandır. Çiçekler eskisi kadar canlı değildi sanki... Renkleri soluk, boyunları

büküktü... Oysa ova demek, rengârenk çiçekler demektir. Tombik arıların uçuşması demektir...

Ne var ki karşı taraftaki dere bile durgundu artık... Üstelik rengi de bir garipti. Nerede o mavili, beyazlı gürül gürül suları? Şimdi koyu renk garip bir suyu vardı... Ah bir de kötü kokuyordu ki sorma gitsin. Sincapların bile başı dönüyordu kokudan. Ova yavaş yavaş ölüyordu...

Kibirli Gül'ün bu çıkışı yine derin düşüncelere itmişti Karahindiba'yı. Bir kez daha başını kaldırıp baktı gökyüzüne. Öğleden sonra yine kapkara olacaktı buralar. Gün doğarken bir parça güneş vuruyordu ovaya. Sonrası karanlık, sonrası sıkıntılı ve kasvet dolu...

“Bu gri bulutlar... Güneşimizi yuttu...” dedi Karahindiba ses-sizce... Ve devam etti:

“Şu kadarcık güneş, şu kadarcık temiz hava nasıl yetsin bize? Bak boynumu kaldırıp bulutları izlemek bile zor gelmeye başladı artık. Biri gidip güneşle konuşsun. Böyle erkenden çekip gitme-sin. Yoksa ovada çiçek kalmayacak. Ayrıca dereyle de konuşmak lazım. Suyu temiz akmazsa yakında hayvanlar da gelip geçmeyecek buradan. Bütün ova karanlıklar altında kalacak. Tüm canlı-lar ölecek...”

Derin bir iç geçirdi Karahindiba. Bu sorunun çözülmesi la-zımdı. Böyle gitmezdi daha fazla...

Neden bilinmez, erken saatlerde yok oluyordu artık güneş. Dere de hastaydı sanki... Havadaki bu kesif koku, geçmek bilmiyordu ne

zamandır. Havasızlık, susuzluk, güneşin de yokluğuyla iyice hasta etmişti güzelim ovayı.

Haylaz güneş, kim bilir hangi ülkeye kaçıp gidiyordu. Kim bilir nereleri ısıtıp, ıslıl ıslıl aydınlatıyordu. Minicik bir karahindibanın, çiçek dostlarıyla birlikte onu özlemle beklediğinden habersizdi herhalde.

Al işte...

Parlak ışık çekilmeye başladı gökyüzünden. Serin ve ruhsuz gri bir örtü serildi ovaya. Güneşin başka arkadaşları olmalıydı muhakkak. Bütün vaktini onlarla geçirmek için kaçıyordu. Buradaki canlıları sevmiyordu artık yeterince...

“Güneş neden sevmiyor artık bizi?” diye kara kara düşünmeye başladı Karahindiba.

Kendini pek umutsuz, yorgun ve cansız hissediyordu şimdi. Ne neşesi kalmıştı ne coşkusu... Şarkı söylemek de gelmiyordu içinden.

“Haylaz Güneş! Lütfen dön artık! Hep uyuyacak değiliz ya! Bu kadar bencil olma...”

Karahindiba'nın yakarışlarını uzaktan duyuyordu Dere... Duydukça derin düşüncelere dalıyordu o da. Belli ki küçük dostu, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını farkında değildi...

Bu inatçı bitkiye nasıl anlatacaktı fabrikayı?

Derin bir iç çekip, köklerine kadar sokuldu Karahindiba'nın.

“Güneş her zaman doğar minik prenses...” dedi. “Onu göremiyor olman doğmadığı anlamına gelmez ki.”

“Baksana gökyüzüne ne kadar da gri...” dedi Karahindiba. “Güneş gelmiyor artık. Sabah saatlerinde gece oluyor. Sanki sen görmüyorsunuz bütün bunları. Sanki bir tek ben görüyorum.”

“Ah minik Karahindiba...” dedi Dere. “Gözlerine güvenme. Onlar yalan masallar anlatırlar nicelerine.”

“Hah! İşte bu çok saçma” diye çıktı minik Karahindiba. Umutsuz cümleler hiç iyi gelmiyordu ona.

Tam bu sırada telaşlı mı telaşlı bir rüzgâr esmez mi?

Sanki birilerinden kaçıyor, sanki peşinde azılı bir düşman... Nasıl da korku dolu ve kuvvetli bir esinti bu böyle?

Vuuuvvv!

Vuuuvvv!

Öyle hırçın, öyle sert ve kontrolsüzdü ki içine aldığı her şeyi oradan oraya atıp duruyordu. Toprak zeminin üzerinde geniş toz

daireleri oluşturarak yaprakları, taşları ve tırtılları içine alıp döndürmeye başladı havada. Her şeyi rasgele savuruyordu etrafa...

Karahindiba'nın da başı yere çarpıverdi bu sırada. Tam kafasını kaldırdığı sırada havada uçan taşlardan biri de gelip yüzünün orta yerine yapışmaz mı!

"Ah!" diye çığlık attı Karahindiba... "Hey mızıkçı Rüzgâr! Biraz dikkat etsene... Biz de varız burada!" diye bağırdı.

Rüzgâr kendinden geçmiş gibiydi adeta, kimseyi duymuyordu. Şiddetini giderek artırıyordu eserken. Bir şeyden kaçıyordu sanki... Dere'nin başına gelerek suda hortuma benzer uzun bir halka oluşturmuştu ki Dere, bir anda donduruverdi suyunu havada. İkisi de hareketsiz kalıverdiler bir an.

Böylece suyun içine hapsoldü Rüzgâr.

"Sakin ol asi çocuk..." diye kulağına fısıldadı Dere. "Karahindiba'ya ne kadar zarar verdiğine bak. Gücünü kontrol etmeyi öğrenmelisin!"

Dere suyunu çözdüğü an Rüzgâr da özgür kaldı. Hırçınlığı azalmıştı biraz... Hafif bir esintiye dönüştü çok geçmeden. Yine de ürkek ve tedirgin bir esintiydi bu...

"Karanlık..." dedi Rüzgâr cılız ve küskün bir sesle. "Karanlık geliyor."

Anlaşıldı!

Demek bu yüzdendi bütün hırçınlığı...

"Belli ki güneşin yokluğu Rüzgâr'a da iyi gelmiyor..." diye düşündü Dere. "Git Karahindiba'dan özür dile" dedi.

Karahindiba da yaprağında renkli bir tırtıl tutmuş onu avutuyordu... "Tırtıldan da özür dile... O da çok korkmuş" diye çıkıştı...